

НОЩЕНЪ МОНОЛОГЪ

Кафенето бѣ почти праздно, почваха да гасятъ лампитѣ, когато той се яви неочаквано на прага, търсейки съ очи нѣкого. Следъ единъ мигъ ме съзрѣ, устреми се веднага съ тежъкъ, несигуренъ вървежъ между маситѣ, спрѣ до мене, безъ да продума и се стовари на стола. Ние бѣхме приятели, стари приятели, които съ години не се виждатъ, но както това често се случва между мжже, при всѣка среща се чувствуватъ така, като че вчера сж били заедно. Азъ чакахъ да заговори, да обясни това късно посещение, но той стоеше мълчаливъ, дишайки усилено, като че въздухътъ не му стигаше. Винаги стегнатъ, сдържанъ, донѣкжде лекомислено-самоувѣренъ, сега въ цѣлата му фигура имаше нѣкакъвъ смутъ, безредие, объркана безпомощность.

— Но, продумай, за Бога, какво имашъ? Нѣщо лошо ли се е случило? — не се стърпѣхъ най-сетне азъ.